

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-8 У. 7911/18
Дана 18.07.2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Зоране Брајовић и Мире Стевић Капус, чланови већа, са судским саветником Иваном Ивановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... број ..., кога заступа пуномоћник Здравко Петровић адвокат из Београда, Булевар Ослобођења број 152/21, поднетој против туженог органа Покрајинског секретаријата за социјалну политику, демографију и равноправност полова, ради поништаја решења туженог органа број: 129-580-306/2015-02 од 17.04.2018. године, у правној ствари признавања својства ратног војног инвалида, у нејавној седници већа одржаној дана 18.07.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Покрајинског секретаријата за социјалну политику, демографију и равноправност полова, број: 129-580-306/2015-02 од 17.04.2018. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Покрајинског секретаријата за социјалну политику, демографију и равноправност полова, да тужиоцу А.А. из ... надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем дозвољено је понављање поступка по службеној дужности и поништено је решење Покрајинског секретаријата за здравство и социјалну политику у Новом Саду број: 107-580-00297/2006-03 од 25.05.2006. године и Одељења за друштвене делатности Општинске управе Стара Пазова, број: 580-4/2006-III-5 од 09.03.2006. године и решено да се тужиоцу не признаје својство ратног војног инвалида, а да ће се питање повраћаја примљеног износа личне инвалиднине расправити у посебном поступку.

У тужби, поднетој Управном суду дана 02.05.2018. године, тужилац преко

пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа из свих законских разлога. Наводи да је тужени орган поступајући у извршењу пресуде Управног суда III-4 У. 68/16 од 03.11.2017. године, у целини поновио своје решење и није поступио у складу са правним ставом суда што је био дужан да учини, чиме су се по мишљењу тужиоца стекли законски разлози да Управни суд поступи у складу са чланом 70. Закона о управним споровима. Како се тужени орган у оспореном решењу позива на исте доказе на које се позвао у раније донетом решењу које је наведеном пресудом Управног суда поништено предлаже да суд независно од исхода овог управног спора поднесе кривичну пријаву против одговорног лица за неизвршење судске одлуке на основу члана 340. КЗ Србије. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи и да суд обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове спора за састав тужбе у висини од 16.500,00 динара.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао при разлозима из образложења оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је решењем Покрајинског секретаријата за здравство, социјалну политику и демографију Нови Сад број: 129-580-306/2015-02 од 09.11.2015. године, дозвољено понављање поступка по службеној дужности поништено решење Покрајинског секретаријата за здравство и социјалну политику у Новом Саду, број: 107-580-00297/2006-03 од 25.05.2006. године, и решење Одељења за друштвене делатности Општинске управе Стара Пазова, број 580-4/2006-III-5 од 09.03.2006. године, и решено да се тужиоцу не признаје својство ратног војног инвалида, с тим што ће се питање повраћаја примљеног износа личне инвалиднине расправити у посебном поступку. Незадовољан таквом одлуком тужилац је дана 04.01.2016. године, поднео тужбу Управном суду који је пресудом, број III-4 У. 68/16 од 03.11.2017. године, тужбу уважио и поништио решење Покрајинског секретаријата за здравство социјалну политику и демографију број: 129-580-306/2015-02 од 09.11.2015. године и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање. У образложењу пресуде суд се позвао на свој правни став према коме нема услова за понављање поступка окончаног решењем о признавању права из области борачко инвалидске заштите донетог на основу уверења или медицинске документације из члана 77. а у вези члана 71. Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породице палих бораца по основу члана 239. тачка 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/97 и 31/01, и “Службени гласник РС” бр. 30/10), уколико пре доношења одлуке о понављању поступка није утврђено да је решење донето као последица дела кажњивог по кривичном законик у на основу правноснажне пресуде Кривичног суда или ако орган који води поступак није утврдио постојање кривичног дела у случају да се кривични поступак не може спровести. Полазећи од

наведеног става суда, те стање у списима предмета и наводима оспореног решења из којих несумњиво произилази да је поступак који је вођен пред првостепеним органом и у оквиру кога је донето решење којим је тужиоцу признат статус ратног војног инвалида поновљен по службеној дужности на основу изјаве Стевана Симића коју је дао у поступку који се води пред посебним Одељењем Вишег суда у Београду по оптужници КТ.С.бр. 2/09 од 06.08.2009. године, односно како пре доношења одлуке о понављању поступка није утврђено да је спорно уверење о рањавању издатог од ВП 9000 Книн број 176-1 од 09.04.1994. године донето као последица дела кажњивог по кривичном законикау по основу правноснажне пресуде Кривичног суда и да није утврђено постојање кривичног дела у вези са фалсификовањем исправе на основу којих је тужиоцу признато предметно право, Управни суд је оценио да из наведених разлога оспорено решење не може да се прихвати као правилно и на закону засновано те да је исто донето уз повреду правила поступка из члана 199. став 2. ЗУП-а. Из наведених разлога, суд је наложио туженом органу да у поновном поступку отклони описану повреду правила поступка, водећи рачуна сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), о правном схватању и изнетом у пресуди и примедбама суда у погледу поступка.

Поступајући у извршењу наведене пресуде тужени орган је оспореним решењем поновио поступак по службеној дужности с позивом на одредбу члана 171. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС” бр. 18/16), а на основу прибављене пресуде Вишег суда у Београду, Посебно одељења број К-По1. 210/10 од 24.11.2016. године, којом је окривљени сарадник Стеван Симић оглашен кривим за продужено кривично дело фалсификовање исправе из члана 335. став 2. у вези става 1. КЗ РС, у вези члана 61. КЗ РС и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, а пресудом Апелационог суда Кж. 1 По. 1 бр. 6/17 од 16.06.2017. године осуђен је за продужено кривично дело преваре у помагању из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ и у вези чланова 35. и 61. КЗ РС.

Међутим, овако закључивање туженог органа се за сада не може прихватити, као правилно и на закону засновано. Ово због тога, што се у достављеним управним списима не налазе наведене пресуде Вишег суда у Београду, и Апелационог суда нити се у образложењу оспореног решења наводи да ли је пресуда Вишег суда у Београду постала правоснажна, из којих разлога суд не може поуздано да утврди да ли су се стекли законски услови за понављање управног поступка у смислу члана 171. став 1. тачка 1. у вези тачке 8. ЗУП-а. Имајући у виду да наведено оспорено решење нема упориште у списима предмета, исто је донето противно одредби члана 141. став 4. ЗУП-а, којима је прописано да образложење решења мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странака, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућује на одлуку из диспозитива.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом члана 42. став 1. Закона о управним споровима. У извршењу ове пресуде, тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење придржавајући се

примедаба суда изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Како природа ове управне ствари у конкретном случају не дозвољава да суд сам реши управну ствар, зато што утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за тако одлучивање, то суд налази да нису испуњени услови за доношење пресуде у спору пуне јурисдикције на основу одредбе члана 70. Закона о управним споровима, како се то неосновано истиче у тужби.

Цењени су остали наводи тужбе, па је суд нашао да исти нису основани са разлога наведених у образложењу ове пресуде.

Имајући у виду да је тужба уважена, суд је применом одредбе члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11 ... 55/14), обавезао тужени орган да тужиоцу на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 16.500,00 динара, за састав тужбе у складу са Тарифним бројем 43. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката (“Службени гласник РС” бр. 121/12). На основу изложеног донета је одлука као у ставу II диспозитива ове пресуде.

Неосновано је позивање туженог органа на пресуде Управног суда и Врховног касационог суда таксативно наведене на петој страници образложења оспореног решења, будући да је Управни суд након доношења наведених пресуда дана 15.12.2015. године, заузео правни став који је цитиран у образложењу ове пресуде и у образложење претходно донете пресуде Управног суда У. 68/16 од 03.11.2017. године.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 18.07.2019. године, III-3 У. 7911/18

Записничар
Ивана Ивановић, с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР